

Вяра

Допълнения към "ПРАВОСЛАВЕН КАТЕХИЗИС - II-ра част"

След
отделянето на
римокатолиците
от спасителното
православие те
започват
духовна и
военна
експанзия на
изток, с цел
подчиняване на
православните
народи и

въвличането им в пагубната латинска ерес. Следват кръстоносните походи, превземането на Византия и Константинопол, създаването на Латинската империя и други държави на кръстоносците, сключване на унии с части от източните църкви. След разгрома на Латинската империя, Венеция подпомага турската инвазия във Византия. Папата, обещавайки военна помощ, подтиква императора, велможите и духовенството на гърците към сключване на Фераро-флорентинската уния от 1439 г. Единствения византийски православен епископ, който не подписва унията и съхранява православната Църква и изповедание чисто от ерес е Марк Ефески. Когато латинците уверявали свети Марк, че различието между двете изповедания е съвсем незначително и че той,

може веднага щом реши, да подпише съглашението, светецът им отговорил:

"Спомнете си как управителят на областта уговарял св. Теодор Студийски веднъж само да се причасти заедно с еретиците и след това да прави всичко, което му е угодно, и как му отговорил светецът: "Знаеш ли на какво прилича твоето предложение? Приеми да ти отрежат главата, пък после ходи където искаш."; защото често най-важното в догматите е онова, което за мнозина е маловажно...

...Аз мисля, че онзи, който доведе това разделение и разкъса изтъкания свише хитон на Господното Тяло (църквата), ще бъде хвърлен на вечно осъждане също като онези, които Христа разпнаха и като всички от века безбожници и еретици.

Еднакво се анатемосва всеки еретик, бил той епископ или мирянин."

В своето „Окръжно Послание против гръколатиняните и постановленията на Флорентинския Събор“ той писал: „И така, братя, БЯГАЙТЕ от тях и от общение с тях, защото те са лъжеапостоли, лукави работници, които се преобразяват в Христови апостоли, (2 Кор. 11:13).

Свети Марк следва примера на изповедниците на Църквата, запазвали през вековете православното изповедание на вярата чисто от всякакви нечестиви еретически домогвания. Малко след сключването на унията Господ наказва предателите на вярата и допуска падането на Константинопол под османска власт (1453 г.). След това започват действия на мюсюлманските завоеватели, целящи оскверняване на Цариградската патриаршия. Патриаршеският престол се обявявал

буквално на търг и който духовник предлагал повече пари, той и ставал Константинополски патриарх, като си получавал достойнството след унизителен акт на посещение при султана, който му връчвал нечестиви и беззакони документи за встъпване в длъжност. Това се е правило абсолютно целенасочено, под въздействие на еврейския синедрин, който се мести от Венеция в Константинопол след като Византийската столица пада под турска власт. Например много от главните везири на империята са били евреи.

Ето какво е писано по гореспоменатия проблем:

„Най-печална картина представлява Гръцката Църква по време на Тюрското робство. За триста години агарянско иго на Цариградския патриаршески престол са сменени 150 патриарси. Тоест, средно всеки от тях е управлявал църквата само 2 години.

„Трябват на султана или великия везир пари и ТЕ СВАЛЯТ ОТ ПРЕСТОЛА ПАТРИАРХА И ПОСТАВЯ ДРУГ, КОЙТО, ПО ОБИЧАЯ, ВНАСЯ ПЕСКЕЗИЙ. АКО ПАТРИАРХА НЕ ВНЕСЕ ОБИЧАЙНИЯ ЕЖЕГОДЕН ДАНЪК (ХАРАДЖА), ТО ТОЙ БИВА СВАЛЕН И НА НЕГОВО МЯСТО СЛАГАТ ДРУГ, С КОЙТО СЕ ПОВТАРЯ СЪЩОТО... ПАТРИАРХА БИЛ ПРЕВЪРНАТ В ЧИНОВНИК, НАЗНАЧАВАН И УВОЛНЯВАН ОТ ПРАВИТЕЛСТВОТО.“ (Н. Тальберг. История Християнської Церкви. Т. 2. М. 1991, стр. 58).

Накратко казано ПРОЦЪФТЯВАЩА ПОВСЕМЕСТНА СИМОНИЯ НАВСЯКЪДЕ - ЗАПОЧВАЙКИ ОТ ПАТРИАРХА И ЦЕЛИЯ ЕПИСКОПАТ И СВЪРШВАЙКИ С НИЗШИЯ КЛИР. ПАТРИАРСИТЕ И ЕПИСКОПИТЕ СА ПРЕКУПУВАЛИ ПРЕСТОЛИ И КАТЕДРИ, ДОРИ

ПОНЯКОГА НЯКОЛКО ПЪТИ, И НАПЪЛНО ЗАВИСЕЛИ ОТ ВОЛЯТА НА МОХАМЕДАНИТЕ...

„През XVII в. турското правителство измислило унизителен за патриарсите порядък на тяхното назначаване. Новоизбрания патриарх лично се явявал пред султана и от него приемал знаците на своето достойнство. След 1657 г. утвърждаването на патриарсите било предоставено на великия везир...” (Е. Смирнов. История Християнської Церкви. СПб. 1891, с. 17-18)...

Някои патриарси се задържали на престола само няколко месеца, СЛЕД КОЕТО БИЛИ ЗАМЕНЯНИ ОТ ПОБОГАТИ ПРЕТЕНДЕНТИ. Тези патриарси прославяли султаните, от които получавали „фирман“ (утвърдителна грамота).

Освен това престола на цариградския патриарх понякога бил заеман от хора, за които имало силно съмнение, че са еретици. Например Кирил Лукарис (патриарх в периоди от 1621 до 1638), КОЙТО Е БИЛ ПЕТ ПЪТИ ПАТРИАРХ В КОНСТАНТИНОПОЛ И БИЛ АНАТЕМОСАН ОТ СЪБОР ПРЕЗ 1638 Г. ЗА ИЗДАДЕНО ОТ НЕГО „ИЗПОВЕДАНИЕ НА ВЯРАТА“ С ОТКРИТИ ПРОТЕСТАНТСКИ КАЛВИНИСТКИ ВЪЗГЛЕДИ. Неговото „изповедание“ предизвиква голям смут в южна Русия, което налага дори свикване на Яшкия събор (1642 г.). Има и други подобни актове на официално отстъпление от православието. Например в 1874 г.

Константинополския патриарх Иоаким II РАЗРЕШИЛ ВЕНЧАНИЕ НА АНГЛИКАНИ В ПРАВОСЛАВНИТЕ ХРАМОВЕ. ТАЗИ ИНИЦИАТИВА БИЛА ПРЕДПРИЕТА ПОРАДИ МНОГОТО ЖИВЕЕЩИ В ГЪРЦИЯ АНГЛИЙСКИ МОРЯЦИ И ТЪРГОВЦИ.

ВЪЗНИКВА СЕРИОЗЕН ВЪПРОС: МОЖЕ ЛИ ДА СЕ СЧИТАТ ЗА ЗАКОННИ ГРЪЦКИТЕ ПАТРИАРСИ И ЕПИСКОПИ, КОИТО СА ЗАЕМАЛИ ДЛЪЖНОСТИТЕ СИ ИЗКЛЮЧИТЕЛНО С ПОМОЩТА НА СВЕТСКАТА ВЛАСТ И ТО СРЕЩУ ПАРИ (симония)? СВЕТИТЕ КАНОНИ ДАВАТ ЕДНОЗНАЧЕН ОТРИЦАТЕЛЕН ОТГОВОР, НЕ ПРИЗНАВАЙКИ У ТАКИВА НИКАКВО ДОСТОЙНСТВО.

Ето например един от каноните на Църквата, които са нарушени: „Епископ, който си послужи със светски власти и чрез тях получи епископски сан в Църквата, да се низвергне и отлъчи, както и всички ония, които се съобщават с него.” (30 Апостолско правило).

Изобщо купуването на църковен сан е категорично забранено от Църквата и е тежък грях, наречен „симония“.

Неслучайно от Цариградския патриархат се отделят църковни общности, например сред понтийските гърци, които запазват истинско православие и до днес.

Не е случайно също, че руската църква отказва на Цариградския патриарх да назначава руския митрополит.

Ето някои много показателни примери за случилото се през този период: - В 1441 г. митрополит Исидор, при завръщането си в Москва от Флорентийския събор отслужил литургия, на която споменал римския папа Евгений IV, а после прочел документ свързан с унията. Веднага след това бива арестуван по заповед на великия руски княз Василий II, но после избягва на запад. По този повод в Москва бил свикан църковен събор, който осъдил митрополит Исидор като еретик и отхвърлил унията с Рим. През 1448 г., друг Московски събор

поставя за руски митрополит Рязанския епископ Иона, без да взима съгласие за това от униатския Константинополски патриархат.

През 1458 г., под натиска на римския папа Калист III, полския крал отнема от руския митрополит епархиите в Литва и ги поставя под управлението на униатския митрополит Григорий. След няколко години Григорий встъпва в духовни отношения с Константинополския патриархат и получава грамота от патриарх Дионисий I за единствен законен руски митрополит. Този акт е категорично отхвърлен от Москва и княз Иоан Василиевич заявява пълен разрыв в отношенията с Цариградския патриархат

(- Голубинский Е. Е. История русской церкви: Том 2. От нашествия монголов до митрополита Макария включительно / 1-я половина тома: период второй, Московский — М.: Университетская типография, 1900. — С. 484, С. 504;

- Флоря Б. Н. Григорий // Православная энциклопедия. — М., 2006. — Т. XII : «Гомельская и Жлобинская епархия — Григорий Пакуриан». — С. 613—617. — 752 с. — 39 000 экз).

Крепост на православието става Третия Рим - независимата Руска държава.

Но Русия също бива подложена на външни атаки и влияния. След татро-монголските нашествия и владичество, следват атаки провокирани от папата и католическия запад от страна на Полша, Литва, германските рицари и шведите. Има завладявания на руски територии и силна католическа и униатска пропаганда.

Вследствие на това, през годините част от руската църква възприема скверни католически еретически практики, като двупръстното знамение и рисуването на Бог Отец като възрастен мъж на различни икони, включително и т. нар. „Троица новозаветна“, а също и изменения на Символа на вярата. Двупръстното проклето знамение е възприето при католиците от по-стари ереси, като ариани и несториани, и хулно изразява неравенство в Светата Троица чрез събиране на три явно отличаващи се по големина пръсти - палец, безименен и кутре. Целта на бесовете, внушили това безумие на еретиците е да осквернят прекръстването на човека и да го лишат от духовната му сила срещу тях! Тези католически нововъведения са осъдени на два събора, като последния е Големия Московски от 1667 година, след които в ерес изпадат неприелите техните решения т. нар. „старообрядци“, които всъщност са покатоличени нововъведенци новообрядци, извратили старото Предание на Църквата.

През 1800 година, вследствие действията на руския император Павел I, който е бил висш масон и велик магистър на ордена на Малта, руската църква приема духовно общение с част от старообрядците, без те да се покаят и откажат от ереста си. Този еретически акт се нарича единоверие и представлява начало на догматическия синкретизъм, което превръща руската църква в еретическа и тя, заедно с всички „официални“ поместни църкви, които продължават да са в общение с нея, отпадат от Православната вяра.

Новата ерес веднага дава отражение върху духовния взор на руските духовници и се появяват лъжеучения като „фина материалност на ангелите“ в „Слово о

смерти“ на Игнатий Брянчанинов; или за „преобразяване на душата от животинска, каквото е по природа“ в „човешка“, описано в произведението „Какво е духовен живот и как да се настроим към него“ на т. нар. „епископ“ Теофан Затворник (тоест ДУХОВЕН ДАРВИНИЗЪМ - ЕВОЛЮЦИОННА ТЕОРИЯ ЗА ДУШАТА); или лъжепророчества за някакво славянско царство, което нямало да бъде завладяно от антихриста - измислица на лъжесветеца Серафим Саровски, който обяснява още, че еретици могат да бъдат „влачени от кораба на православието“ и т.н.

Днес догматическия синкретизъм е преминал към духовно общение на „официалните“ поместни църкви с всички ереси на земята, а също и към религиозен синкретизъм - молитвено общение с други религии, за които еретиците лъжеправославни обясняват, че били също вярвали в Бог. Всичките тези богохулни действия се наричат „икуменизъм“, което фактически е името на новата глобална вяра в идващия антихрист.

Православните общности на понтийските гърци и други подобни, които се отделят от униатския Цариградски патриархат и тези на част от руските катакомбници, които се придържат към решенията на Големия Московски Събор и осъждат единоверието и догматическия синкретизъм, фактически запазват православно изповедание и апостолското наследство. Днес всеки човек, който иска да бъде истински православен, да бъде духовно част от тази запазила се православна Църква, да бъде изповедник на вярата и да си спасява душата е длъжен да направи същото - да осъди икуменизма, като религиозен синкретизъм, подготвил вярата в антихриста, а също и да се отдели от

духовно общение с лъжеправославните „официални“ поместни икуменически еретически църкви...

Днес кръщението в „официалните“ поместни църкви е целенасочено осквернено. Фалшивото „тайнство“ е извършвано по подобие на латинската и на една по-древна и отдавна осъдена от светите отци ерес - тази на евномианите. Новостилното икуменическо кръщение е с частично потопяване, обливане или опръскване. ТАКА НАРОДА ЦЕЛЕНАСОЧЕНО Е ОСТАВЕН НЕКРЪСТЕН, ОСКВЕРНЕН И ПОДГОТВЕН ЗА ПРИЕМАНЕ НА ДОШЛИЯ ФАЛШИВ ЮДЕЙСКИ МЕСИЯ-АНТИХРИСТ. Много от съвременните еретици икуменисти-новостилци се оправдават и реват в един глас, че обливането и опръскването били позволени от Църквата. ТЕ МНОГО ДОБРЕ ЗНАЯТ, ЧЕ ТОВА ПОЗВОЛЕНИЕ Е САМО ЗА ИЗВЪНРЕДНИ СИТУАЦИИ, КОГАТО НАПРИМЕР ЧОВЕК УМИРА И ТРЯБВА БЪРЗО ДА БЪДЕ КРЪСТЕН, А НАБЛИЗО НЯМА ВОДОЕМ, БАПТИСТЕРИЯ ИЛИ ГОЛЯМ КУПЕЛ. ПО ПРАВИЛАТА НА ЦЪРКВАТА, АКО ЧОВЕКА ОЦЕЛЕЕ ТРЯБВА ЗАДЪЛЖИТЕЛНО КРЪЩЕНИЕТО ДА СЕ ДОВЪРШИ ОТ СВЕЩЕНИК С ПЪЛНИ МОЛИТВИ И МИРОПОМАЗАНИЕ (Виж Номок. в, бол. треб. 204, 205. Книг, о долж. пресв. §84).

Изменението на тайнството в „официалните“ жидомасонски икуменически църкви е част от един много по-мощен, отдавнашен и добре планиран процес. Той включва също нарушаване и изменение на календара, литургията, богослужебния език, тайнствата, требите, молитвите и други части от Священото Предание на Църквата. Това се случва поради намесите на сатанинския масонски клир на „официалните“ поместни църкви, който ги е въвел и в ерес на

синкретизъм, тоест разпознаване на западните ереси като „христови църкви“, а също и световните религии като „също вярващи в бога“...

Светото причастие е спасително тайнство само когато е осъществено в истинска православна църква. Ако човек иска да си спасява душата, той не трябва да осъществява причащаване в някоя от съвременните „официални“ поместни лъжеправославни жидомасонски икуменически църкви, сред които е и българската „патриаршия“. Влизането, запалването на свещи, молитвата, участието в литургия, изповядването, причащаването и изобщо участието или приемането на каквото и да е тайнство и духовно действие в еретически храм е строго забранено от каноните на църквата:

„Ако някой, макар и вкъщи, се помоли с отлъчен от църковно общение, да бъде (и сам той) отлъчен“. (10-то апостолско правило)

„Клирик или мирянин, който се моли в юдейска или еретическа синагога, да бъде низвергнат от свещен чин и отлъчен от църковно общение“ (Апост. 65).

„Забранява се моленето с еретик или с разколник“ (Лаод. 33).

Тоест съвместната молитва и причащаването с еретици води душата в ада.

В наши дни на повсеместно отстъпление, когато истинската православна църква е запазена в малки катакомбни общности, които много отдавна са се отделили от общение със синкретическите икуменически църкви и нямат регистрации и документи от антихристовите жидомасонски власти, всеки човек,

който иска да бъде истински православен, трябва стриктно да спазва Свещеното Предание и да се спасява с водене на истински духовен живот, истинско изповедание на вярата и отделяне от духовно общение с еретиците от „официалните“ жидомасонски църкви. Ето какво е казано в Преданието:

„да се предаде на анатема всяка ерес“ първо правило на Втория Свят Вселенски Събор

„Изобщо заповядваме, единомишленици с православния и вселенски събор от клира по никой начин да не се подчиняват на отстъпили или ОТСТЪПВАЩИ от православието епископи.“ (3-то правило на III Вселенски събор)

„...ония, които се отделят от общение със своя предстоятел поради някои ереси, осъдени от светите събори или от отците, т. е. когато той открито проповядва ерес и явно учи това в Църквата, такива не само не ще подлежат на каноническо наказание за това, че преди да има съборно решение са се отделили от такъв епископ, а, напротив, ще заслужат чест, която се пада на православни, понеже те не са осъдили епископи, а лъжеепископи и лъжеучители, и не са разсекли с разкол единството на Църквата, а, обратно, побързали са да освободят Църквата от разколи и разцепвания.“ (15-то правило на Двукратния Константинополски събор)

Който пренебрегва което и да е Църковно Предание, писано или неписано на него Анатема (Деяние 7 на Седми вселенски събор).

Това трябва да следва и спазва всеки спасяващ душата си човек. Днес, след като не можем да влезем в общение

с истински православни катакомбни общности, ние трябва да се спасяваме с изповедничество на вярата: „понеже със сърце се вярва за оправдаване, а с уста се изповядва за спасение“ - (Рим. 10:10)...

Днес, както вече споменахме, след като нямаме истински православни храмове и свещеници около нас, ние трябва още по-усилено да спазваме Господните заповеди и казаното от Светия Дух в Священото Писание и Предание на Църквата. Трябва внимателно да следим за прегрешенията си и е хубаво да ги изповядваме пред друг човек с истинско православно изповедание, както това ни дадено за пример от житията на монасите и отшелниците. В молитвите си трябва да се каем пред Господа за греховете си и да се стремим да се борим с тях и да ги прекратим. В сутришното и вечерното молитвено правило има покаяни молитви и молби за прошка, които са ни оставени от светите отци и които всеки спасяващ се човек задължително трябва много внимателно да казва на църковнославянски...

Днес, след като истинския православен клир се е отделил в катакомбни общности, без жидомасонски сатанински държавни документи и регистрации, и много от хората, които искат да си спасяват душата пребивават в истинската православна църква само духовно, чрез изповедание на вярата, без да има възможност за физически контакт с православни йереи и архиереи, трябва да запазваме целомъдрие и да не встъпваме в интимни отношения с другия пол, защото те не могат да бъдат узаконени пред Бога в тайнството брак, осъществявано от православен духовник. Това фактически е и по-добро за спасението, защото апостола

е казал: „добре е за човека да се не допира до жена... А на неженените и вдовиците казвам: добре им е, ако си останат като мене.“ (Корин. 7: 1,8); „Пък аз искам вие да бъдете без грижи. Нежененият се грижи за Господни работи - как да угоди Господу; а жененият се грижи за световни работи - как да угоди на жената.“ (Корин. 7: 32,33). Осъществяването на интимен контакт с другия пол, без тайнство брак, е тежък смъртен грях на блудство. Има и други тежки грехове, включително и такива на неестествено блудство, част от които се споменават отново от апостола: „Или не знаете, че несправедници няма да наследят царството Божие? Не се лъжете: нито блудници, ни идолослужители, ни прелюбодейци, нито малакийци, ни мъжеложници, нито крадци, ни користолюбци, ни пияници, нито хулители, ни грабителите няма да наследят царството Божие.“ (Корин. 6: 9,10)...

Споменатите заупокойни литургии, милостини и частни молитви за упокой на душите на починалите се отнасят само за хора, които са умрели в истинска православна вяра. Както вече споменахме, трябва да се има предвид, че отстъпленията на „официалните“ поместни църкви са започнали много назад във времето - например синкретическата ерес на Руската църква, започната с единоверието още в 1800 г., в която са попаднали и всички останали в общение с руския синод църкви, а също и официалното навлизане в ерес на икуменизъм още в 1902 г. на Цариградската патриаршия и на всички останали в общение с нея, след като тя им е пратила официален документ запитване „ОТНОСНО НАСТОЯЩЕТО И БЪДЕЩЕТО НА ОТНОШЕНИЯТА С ДВЕ ВЕЛИКИ КЛОНКИ НА ХРИСТИЯНСТВОТО - ЗАПАДНАТА И

ПРОТЕСТАНТСКАТА ЦЪРКВИ“. Да не говорим за етнофилетическата ерес на българската „екзархия“, създадена абсолютно беззаконно от езическия владетел и богопротивен падишах, а също и за последвалата сергианска комунистическа и демократична ерес, нарушила категорично православния догмат за царската самодържавна власт. Тоест нашите умрели близки, изобщо умрелите българи в поколенията преди нас поне от последните 2 века, Е ПОЧТИ СИГУРНО ЧЕ НЕ СА БИЛИ ВЕЧЕ ПРАВОСЛАВНИ. ПОРАДИ ТОВА Е ТЕЖЪК ГРЯХ ДА СЕ МОЛИМ И ДА ПРАВИМ МИЛОСТИНЯ ЗА УПОКОЙ НА ДУШИТЕ ИМ, ЗАЩОТО ПО ТОЗИ НАЧИН СЕ СЪГЛАСЯВАМЕ С ЕРЕСИТЕ, В КОИТО ТЕ СА ПРЕБИВАВАЛИ, СЧИТАЙКИ ГИ ЗА ХРИСТИЯНИ. ТАКА НИЕ САМИТЕ СЕ ПРЕВРЪЩАМЕ В СЪУЧАСТНИЦИ НА СИНКРЕТИЗМА (ДА НЕ ДАВА БОГ!). Така че за нашите умрели близки ТРЯБВА да се молим само в частна молитва „БОГ ДА СЕ СМИЛИ И ДА ОБЛЕКЧИ ДУШИТЕ ИМ“ ОТ ТЕЖКИТЕ МЪКИ НА АДА. Не трябва да палим свещи за тях или да раздаваме милостини за упокой на душите им!

В сутришното молитвено правило, когато споменаваме живите и мъртвите, трябва да казваме следното:

„Молитва о живых:

Спаси́, Го́споди, и поми́луй всех правосла́вных христиа́н.

(Цялата молитва според Преданието е: „Спаси́, Го́споди, и поми́луй отца́ моего́ духо́внаго (имя), роди́телей мои́х (имена), сродни́ков (имена), нача́льников, наста́вников, благоде́телей (имена) и всех правосла́вных христиа́н.“, но поради споменатите ереси

в нашето общество просто споменаваме само „всех православных христиán“. Молитва за живите наши близки роднини, сродници, приятели и всички хора, които са атеисти, или изповядват друга вяра, или имат някакви свои обяснения върху вярата, или са в секта, или се намират в ерес, нямат изповедание срещу икуменизма и ходят в „официалните“ църкви или в старостилни икуменически църкви, е редно да се извършва след утринното или вечерното правило, като се молим за тяхното вразумяване и просвещение от Бога, например „Моля те Господи смири, вразуми и просвети умовете и сърцата на (имената). Помогни им, моля те Господи, да си спасяват душите в тези крайни и коварни времена“. Освен ако някой от нашите близки и приятели не е изповядал истински вярата - тогава включваме името му в молитвата за живите православни).

Молитва о усопших (за мъртвите православни хора):

Упоко́й, Го́споди, ду́ши усо́пших раб Твои́х: всех правосла́вных христиáн, и прости́ им вся согрешéния во́льная и нево́льная, и да́руй им Ца́рствие Небе́сное.

(Цялата молитва според Преданието е:

„Упоко́й, Го́споди, ду́ши усо́пших раб Твои́х: роди́телей мои́х, сро́дников, благоде́телей (имена), и всех правосла́вных христиáн, и прости́ им вся согрешéния во́льная и нево́льная, и да́руй им Ца́рствие Небе́сное“, но поради посочените причини споменаваме само „всех правосла́вных христиáн“. Молитва за нашите умрели роднини, сродници, приятели и всички хора, които са починали без истинско кръщение (с трикратно потапяне и пълни молитви) без изповедание на истинска

православна вяра, в общение с „официалната“ ни еретическа църква или други подобни, е редно да се извършва след утринното или вечерното правило, като се молим Господ да се смили и да облекчи душите им, а на да ги упокои. Покой след смъртта намират само истински кръстените християни, които са спазвали заповяданото в православното Писание и Предание на Църквата)...